

ע"פ 41474/01/17 - נילי שמאי, פרידה שמאי נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 41474-01-17 שמאי ואח' נ' לתכנון ובניה תא

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערכות 1. נילי שמאי
2. פרידה שמאי

נגד
משיבה הועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע' מסארווה) מיום 7.12.16, לפיו הורשעו המערערות על פי הודאתן ובמסגרת הסדר טיעון סגור, בעבירות שיוחסו להן בכתב האישום והוטלו עליהן העונשים שהוסכם עליהם, כמפורט בגזר הדין.

הרקע:

2. המערערות ונאשמות 2 ו-3 הועמדו לדין בעבירה של שימוש חורג ללא היתר במקרקעין נשוא הדיון. במסגרת הסכמה שהצדדים הודיעו עליה בפרוטוקול הדיון מיום 7.12.16, נמחקו נאשמות 2 ו-3 מכתב האישום והמערערות (נאשמות 1 ו-4) הודו והורשעו במיוחס להן בכתב האישום. הצדדים אף הסכימו על סכומי הקנסות שהוטלו על כל אחת מהמערערות, בנוסף להפעלתה של התחייבות עליה חתמה מערערת 1 בתיק פלילי 1784/11 וכן בתוספת אגרה. עוד הוסכם כי יינתן צו להפסקת השימוש החורג והחזרת המצב בהתאם להיתר והצו דנן ייכנס לתוקפו בעוד 9 חודשים דהיינו ביום 7.9.17. כאמור, ב"כ המערערות ומערערת 1 הצהירו בבית המשפט על הסכמתן לתנאי ההסכם. יודגש כי שתי המערערות היו מיוצגות בהליכים דנן ע"י עורך דין.

היום במועד הדיון בערעור העלו המערערות טענות חדשות שלא הוזכרו כלל בנימוקי הערעור, לפיהן הן הסכימו להסדר רק בלחץ עורך דין שאיים עליהן לדבריה וכי אם לא תסכמנה להסדר, יגבה מהן שכר טרחה בשיעור גבוה יותר. המערערות לא פנו לעורך דין לפני הגשת הערעור ועל כן אין בפני תגובתן לטענות הללו.

להלן בתמצית טיעוני המערערות:

1. בעת שנקנה הנכס נאמר למערערות ע"י יועץ מחלקת הנדסה של העירייה מר פנחסוב כי על פי מסמכי תיק הבניין ניתן להשתמש במבנה גם למגורים.
2. אכן המערערות עושות שימוש במבנה למגורים אולם אין זה שימוש חורג והן הסתמכו על מסמכי הרשות לפיהן אין מדובר בשימוש חורג.
3. ממועד הביקורת במקרקעין ועד להגשת כתב האישום, חלפו כ-7 שנים.
4. מדובר באכיפה בררנית. המשיבה לא הגישה כתבי אישום, לא נגד בעלי הקומה השנייה בבניין ולא נגד דיירת בקומת הקרקע בבניין, המשתמשים במשך שנים ביחידות הללו למגורים.
5. המערערות הן נשים מבוגרות עם הכנסות זעומות ויש ליתן לעובדות הללו משקל בקביעת סכומי הקנס.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות בתיק בית משפט קמא, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור. לא ברור על מה מלינות המערערות ומדוע הוגש ערעור זה. כאמור לעיל, המערערות והמשיבה הגיעו ביניהן להסכמה הן בנוגע להרשעה והן בנוגע לסכומי הקנס שיוטל על המערערות. בעקבות הסכמה זו, הודו המערערות בעובדות כתב האישום והורשעו על פי הודאתן. בעקבות ההסכמה דן בין הצדדים, נמחקו נאשמות 2 ו-3 מכתב האישום ולמערערות ניתנה ארכה של 9 חודשים לכניסתו לפועל של הצו להפסקת השימוש החורג.

גם סכומי הקנסות נקבעו בהסכמה בין המשיבה למערערות שכאמור היו מיוצגות ע"י עורך דין מטעמן.

הטענות שהעלו לראשונה המערערות בדיון היום נגד עורך דין, לא צוינו בנימוקי הערעור ואף לא הועלו בפני בית משפט קמא.

זאת ועוד, המערערות לא יידעו את עורך דין בנוגע לטענותיהן כנגדו ועל כן אף אין בפני תגובתו של עורך הדין. כך לא ניתן כמובן להתחשב בטענות הללו.

בנסיבות הללו אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא, אשר אישר את הסכם הפשרה שהגיעו אליו הצדדים לבקשתם. אשר על כן מאחר ולא מצאתי כי נפלה טעות בשיקוליו ובקביעותיו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ז, 29 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.